

Arrest

nr. 149 425 van 9 juli 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 2 april 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 maart 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 mei 2015.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat haar asielrelaas ongeloofwaardig is.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen valabele argumenten bij

die de desbetreffende vaststellingen weerleggen. Zij komt immers niet verder dan het poneren van een vrees voor vervolging en het verwijzen naar algemene rapporten betreffende kasten- en andere discriminatie in Nepal zonder deze informatie op haar situatie te betrekken. Dergelijke algemene verwijzing volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

In zoverre verzoekster artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad er op dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikelen (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu> RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke vermits zij zich louter beperkt tot het verwijzen naar algemene rapporten.

Wat betreft de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit genoegzaam blijkt dat er actueel voor burgers in Nepal geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen andersluidende informatie bij die de informatie van de commissaris-generaal in een ander daglicht stelt. Het reisadvies van 25 maart 2015 is trouwens bestemd voor reislustige toeristen en is niet te beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen.

Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het

verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 4 mei 2015, voert verzoekende partij aan dat de beschikking wel kort door de bocht gaat. Zij licht toe dat uit de informatie blijkt dat in Nepal er veel problemen zijn omwille van huiselijk geweld en ook het systeem van kasten nog altijd bestaat. Verzoekende partij wijst er op dat dit nu net de basis is van haar problemen en haar vraag om bescherming aangezien haar problemen het gevolg zijn van een "interkastelijk" huwelijk. Verzoekende partij wijst er op dat zij om die reden ook problemen kende met de Maobadi.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met haar verweer ter terechtzitting volledig voorbij gaat aan de in de bestreden beslissing gedane vaststelling, met name dat zij geenszins aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk het slachtoffer geweest te zijn van huiselijk geweld (op aansturen van haar schoonfamilie). Zo blijkt dat (i) verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over dit gewelddadig gedrag (op het Commissariaat-generaal verklaarde zij onder meer dat zij in september of oktober 2010 in het bijzijn van haar schoonfamilie door haar echtgenoot in een bos werd verkracht (CGVS-verklaring, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.8; CGVS I, p. 16-17), terwijl zij tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat zij niet door haar echtgenoot in het bos werd verkracht maar toen enkel werd geslagen (CGVS II, p. 4-9)); (ii) is haar houding moeilijk in overeenstemming te brengen met de houding van een slachtoffer van huiselijk geweld (zo besloot verzoekende partij, na door haar echtgenoot zwaar te zijn mishandeld in 2010 en al dan niet te zijn verkracht, in de loop van 2013 naar België te komen, er een asielaanvraag in te dienen en zelfs bij haar echtgenoot in te trekken); en (iii) zij behalve die ene maand waarin haar echtgenoot in de loop van 2010 in Nepal verbleef nooit het slachtoffer werd van huiselijk geweld door haar echtgenoot (het huiselijk geweld begon immers pas in 2010 en daarvoor was hij goed voor verzoekende partij; tevens verklaarde zij dat haar echtgenoot ook nu hier in België goed is voor haar (CGVS I, p. 10; p. 17)).

Verder blijkt uit haar verklaringen dat zij met de mensen uit haar dorp nooit problemen heeft gekend omwille van haar interkastehuwelijk en zij bovendien een goed contact heeft met haar ouders.

Een loutere verwijzing naar algemene informatie aangaande huiselijk geweld en het bestaan van het kasten-systeem, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier gelet op bovenstaande vaststellingen in gebreke.

Bijgevolg kan er geen geloof gehecht worden aan het door verzoekende partij ondergane huiselijk geweld, noch aan de daaraan gekoppelde problemen met haar schoonfamilie en de Maobadi. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat zij geenszins aannemelijk gemaakt heeft dat de afgifte van documenten om familiehereniging met haar echtgenoot in België aan te vragen (o.m. attesten ter staving van haar gezinssamenstelling) doelbewust door de Maobadi werd geboycot. Zo blijkt uit de door haar neergelegde documenten dat zij over de nodige certificaten beschikte om gezinshereniging aan te vragen en dat de procedure voor gezinshereniging door haar echtgenoot *on hold* werd gezet *omdat hij niet over de nodige financiële middelen beschikte om haar in België op te vangen*. Het louter volharden in de problemen met de Maobadi, zonder de desbetreffende motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, acht de Raad geen dienstig verweer.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS